

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΖΩΡΣ ΠΟΥΡΣΕΛ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ο γέροι - γιατρός Λαρόκ, εβδομηντάρης τώρα, είχε αποφασίσει να σταματήσει πιά την εξάσκηση του επαγγέλματός του και να ζήσει το υπόλοιπο τού βίου του ήσυχος, με τα εισοδήματα που του έδιναν οι στοργαγούλιουτσικες οικονομίες του, στην ήσυχη και ειρηνική επαρχία του.

Επειδή όμως αγαπούσε την πελατεία του—τους έπονους, ανάθεμά τους, αυτούς τους χωριάτες παρ' όλη τη στενοκεφαλία τους και τις κακοροϊζικιές τους— και επειδή δεν ήθελε να τους άφησει χωρίς γιατρό να πέσουν στα χέρια κανενός άνηξρου που θα μάθαινε εις βάρος τους την Ιατρική, σημάδωνε και πήγε στο Παρίσι να διαλέξει μονάχος του τον διάδογό του.

Ρώτησε δώ κι' εκεί συμβουλευτήκε τους φίλους του καθηγητάς και σε λίγες μέρες βρήκε έναν νέο με καλές συστάσεις, και με θέληση να εργασθή. Του είπε περί τίνος επρόκειτο, κ' εκείνος δέχτηκε. Του ανέφερε τώρα τις άρρώστειες που συνήθως έπιρατούσαν στην επαρχία, τα ήθη και έθιμα του τόπου, τα εισοδήματα που μπορούσε να έλπει από το κάθε χωριό και τόσες άλλες σχετικές λεπτομέρειες.

Έξαφνα καθώς τονδείχνε τα χωριά της περιφέρειας πάνω σ'ένα χάρτη, ο γιατρός Ριβάλ τον ρώτησε :

— Και το Προυνού ; δεν το αναφέρτε το Προυνού... Γιατί ;

Ο γιατρός Λαρόκ έσταμάτησε το δάχτυλό του, που ταξίδευε πάνω στον χάρτη, ανασήκωσε το κάτασπρο κεφάλι του και χμογέλασε κάτω άπ' τα προεβουσιζικά γυαλιά του :

— Αγαπητέ νεαρό συνάδελφε, του έλεγε, πρέπει να σου όμολογήσω, κάτι, το μόνο μελανό σημείο που υπάρχει στη ζωή μου ως γιατρού. Οι κάτοικοι του Προυνού είνε... πώς να σου πώ... κακοκέφαλοι !... Όπισθοδρομικοί λές και ζούν στον μεσαίωνα. Έχουν του κόσμου τις προλήψεις. Με αυτούς δεν έχει τίποτε να κάνει ο γιατρός. Γι' αυτό κι' εγώ από χαρμό, από χρόνια, τους άφησα στην τύχη τους. Στο Προυνού βασιλεύει ή Πιεργράτ. Αυτή είνε απόλυτος μονάρχης εκεί πέρα.

— Ποιά είνε αυτή ή Πιεργράτ ;

— Μιά άπισσία γρηά μάγισσα, από εκείνους τους τύπους του μεσαίωνα, κ' ένα πρόσωπο φρικαλέο !... Ζη μέσα στο άντρο της και μοιράζει φυλαχτά και μαγικά βότανα στους χωριάτες που την τρέμουν. Γιατρείει εκείνους που ζητούν την βοήθειά της και τιμωρεί εκείνους που δεν αναγνωρίζουν την αξία της ! Η φήμη της είνε μεγάλη εκεί κάτω και γι' αυτό τρέχουν να την συμβουλευθούν άπ' όλα τα γύρω χωριά κι' άπ' τα πεύ μακρυνά. Ένεργεί διά της υποβολής ή διά της επιθέσεως των χεριών. Δίνει επίσης στους άρρώστους να πίνουν ένα ζουμί, που καθώς λέει, είνε ζουμί όχιας ! Η αλήθεια είνε—το όμολογώ, βλέπεις, κι' εγώ ό ίδιος—πώς έχει θεραπεύσει πολλούς, πάρα πολλούς χωρικούς, από άρρώστειες που γιά μένα τουλάχιστον, με τά ελάχισια θεραπευτικά μέσα που διέθετα, ήταν άθερσάπεντες ! Είνε τρομερή γυναίκα !.

— Μπιά !... Δεν θαρρώσαι... Είπε ό νεαρός γιατρός. Πολλή σημασία της δίνετε. Άπ' όσα μου είπατε εγώ δεν βλέπω, παρά ένα κοινό, κοινότατο τύπο μάγισσας... Παράνομος έξάσκησης δηλαδή του Ιατρικού επαγγέλματος. Θα βάλλω να την πιάσουν με την πρώτη ευκαιρία...

Ο γιατρός Λαρόκ έπληξε μιά έκφραση φοβισμένη.

— Για τον θεό μήν τά βόλετε μαζί της, έλεγε. Το μόνο που έχει να κάνει είνε να την άφησει ήσυχη γιατί όλη ή επαρχία την αγαπάει και την σέβεται. Δεν θά ούς το συγχωρήσουν ποτέ άν της κάνετε κακό. Άλλως τε θά σάς εκδικηθή κ' ή ίδια.

Ο νεαρός Ριβάλ έσκασε στα γέλια.

— Θα με εκδικηθή με την βουκαβία, με τά άνοήματα, με τός άποκρήςφους δυνάμεις που διοθέει απ' ;... Έλάτε δά... Πολλή σημασία της δίνετε βλέπω. Έπέσατε κι' σοεις θήμα της όμαδικής υποβολής που έξισοκεί στους χωρικούς ;

— Μπορεί νάνα κ' έτσι, έλεγε, σκεπτικός ό Λαρόκ. Πάντως είνε επικίνδυνη γυναίκα. Θα την ιδήτε άλλως τε και μόνος σας. Θα παραμονήψη την άφιξή σας στο χωριό, θά περιμένη να περάσετε και άν τυχόν σταματήσετε το άμάτι κοντά της. Θ' άρχιση να τό τρυγυρίζει, θά τό άγγίζει με την άκρη του ραβδιού της, τό όποιο είνε, όπως λένε, βουτηγμένο σε ένα νερό άγιασμένο και σε γυμνό φρούτο, θά προσφέρει μερικά λόγια κοβαλιστικά, θά χαράξη έναν γύρο κατά της και θά τον φτύσει, συνεχίζοντας τά παράξενα μονομωρητά της.

— Και τότε... εις ένεργειαν άποθρόνια δυνάμεις ! έφώναξε σαρκαστικά ό Ριβάλ. Όλες οι κατατροφές θά υποσχερευθούν έάνω μου !... Έλάτε δά τί άστεία είν' αυτά που μου λέτε ;

— Μή γελάτε, αγαπητέ συνάδελφε.

— Λοιπόν, εγώ σας λέω, ότι σε τρεις βδομάδες, τό πολύ, θά την έγω θέσει εκτός μάχης. Άλλως τε, σεβαστέ μου συνάδελφε, άρσού θά έξοκολογηθήτε να μένετε στην ίδια επαρχία, θά παρακολογηθήτε την μονομαχία αυτή. Έγώ θά πάω να προσβάλλω τον έχθρο μέσα στα χαρακόματα του. Εά ιδήτε και θά διασκεδάσετε πολύ.

Και οι δύο γιατροί, ό ένας της παλιάς σχολής, ό άλλος της νέας άποχαιρετισθήκανε μ' έγχαρδιότητα.

Έπειτα από κάμποσες ήμέρες, ένα άπόγευμα ό γιατρός Ριβάλ σταματούσε τό αυτοκίνητό του μπρός στην ομηλιά της Πιεργράτ.

Η μάγισσα δεχόια στην πόρτα της ομηλιάς της τον κύταξε κατάπληκτη.

Γύρω εκεί ήταν μαζεμένοι μερικά χωριάτες. Μόλις άντελήφθησαν την άφιξή του γιατρού έπλησίασαν με περιέργεια.

— Μ' έξήτηρες, γερόντισσα ; φωνάζει δυνατά ό Ριβάλ, κοιτάζοντας την άσπυρά, με τη γραδιά στο πηγούνι και τό καπέλλο στο χέρι. Είσαι άρρωστη ;

Λέγοντας αυτά τά λόγια την κοιτούσε κατάματα τομηρά και ειρωνικά. Η μάγισσα τον κύταξε με ήθος άνηξρου στην άρχη. Ύστερα έκανε μιά χειρονομία όργης, σηκώνοντας τό χέρι και έτοιμη να προσφέρει κάποια κατάρα.

— Στάσου ! γερόντισσα, έλεγε ό Ριβάλ. Περιμένε... Περιμένε λοιπόν.

— Το μοίτρο σου δείχνει πώς δεν είσαι καλά. Είνε πρόσωπο τρομακτικό αλήθεια. Η χολή σου θά σε κάνει να υποφέρεις πολύ. Θα σκάσει άν δεν σου την θεραπεύσω εγώ. Το σπυρτί σου είνε σάπιο ! Πρέπει να κάνουμε έγχειρησι και να τό βγάλουμε ! Η σπλήνα έπισοκεί... Η καρδιά σου δεν δουλεύει καθόλου καλά. Πρέπει να κάνουμε έγχειρησι και πολύ γρήγορα μάλιστα. Εύτυχός έγω μέσα στα μπουζούκια μου ένα σηκότι λεοπαράδλεως, μιά σπλήνα γεμής και μιά καρδιά στουθοκαμηλή, γιά να άνακαταστήσουμε τά δικά σου ! Πότε θέλεις να κάνουμε την έγχειρησι αυτή, όποτε κι' άν θέλεις είμαι στην διάθεσί σου. Και δωρεάν μάλιστα. Δεν μπορώ να πάω λεφτά από σένα, μιά φτωγή γραφήλα. Λοιπόν, ποτε θέλεις ; Δεν θέλεις ; Καλά... Θα σε λιώσω ό πόνος, θά νιμίξεις πώς μέσα στα σπλάχνα σου έχουν φωλιά ή όγιές ! Σκέψου Πιεργράτ όσο είνε όλομα καρός. Όποτε άποφασίσεις φωνάζε μου...

Άκού της τά ελεε αυτά ό γιατρός άνέβηκε στο αυτοκίνητό του και έφυγε όλοταγώς, ενώ οι κάτοικοι του Προυνού τον εκύταζαν κατάπληκτοι.

Έπειτα από τρεις ήμέρες, ό γιατρός Ριβάλ, ειςδε να μπαίνουν στο γραφείο του λαγονιασμένοι δύο χωριάτες οι όποιοι του είπαν πώς τον ζητούσε ή Πιεργράτ.

— Είνε άρρωστη βαρεία, γιατρέ ! του είπαν,

Υποκρίνει τρομερά

Νομίζει πώς κάποιο θηρίο είνε κλεισμένο μέσα στο στήθος της, πώς ή κοιλιά της είνε γεμάτη όγιές ! Σε ζητάει... Έχει, λέει, έμπιστοσύνη σε σένα. Πρέπει νάρθεις γιατρέ...

Όταν έφθασε ό γιατρός στη σπηλιά ήταν πειά πολύ άργά. Η δυστυχισμένη ή Πιεργράτ είχε ξεψυχήσει ! Γύρω της ήταν μαζεμένοι ένα σωρό χωριάτες και χωριάτικες.

— Τί κρίμα ! έλεγε ό γιατρός Ριβάλ, δυνατά γιά να τον άκούσουν όλοι. Πέντε λεφτά νομίζερα άν ελγα ξυθεί θά την ελγα σώσει. Κρίμα στην δυστυχισμένη ! Ποιός της έλεγε να μη με φωνάξη νομίζερα ;...

Άπό την ήμερα αυτή τό γραφείο του γιατρού Ριβάλ ήταν γεμάτο πελατεία. Κι' αυτοί οι κάτοικοι του Προυνού έτρεχαν πιά σ' αυτόν. Μεταξύ των πρώτων πήγε να τον συγαρηί κι' ό γιατρός Λαρόκ.

— Αγαπητέ μου συνάδελφε, του είπε, εύχαριστός βλέπω ότι έπέτυχε. Εφάνηκες πιά δυνατός από μένα. Έγώ θά αίσθανόμουν τίμης αν έκονα τέτοιο πράγμα.

— Έγώ δεν αισθανόμια κομμάτι τίμη γιατρέ, έλεγε ό Ριβάλ. Έχω την συνείδησί μου άπολύτως ήσυχη. Έπρεπε να τελειώση αυτή ή ιστορία. Κατόλοβα από την πρώτη στιγμή πώς ή μάγισσα αυτή ήταν ύστερική. Την έπισκέφθηκα και της είπα τρομερά πράγματα. Τά έπιστεψε άμέσως. Πίστιψε πώς κατοικούν μέσα της όγιές και θηρία... Κατελήθη από μιά δυνατή κρίσι και πέθανε !... Αιωνία της ή μνήμη !... Έπρεπε να ένεργήσω έτσι γόνι των χωρικών. Στην έποχη μας δεν πρέπει να πιστεύει ό λαός στις μάγισσες. Υπάρχει ή παντοδύναμος έπιστήμη. Έθυσία την Πιεργράτ γιά τό καλό των ανθρώπων, όπως θά έκοβα με τό μαχαίρι ένα άπόστημα, ή ένα δάχτυλο σάπιο. Αιωνία της ή μνήμη !.

Ζώρς Πουρσελά

Κιτίζοιός της ασπυρά...